

Ласкарисъ бѣ падналь въ пленъ у тюркменитѣ, които го бѣха освободили само срещу високъ откупъ. Давидъ Комненъ бѣ убитъ въ една брань противъ селджуцитѣ. Отъ друга страна и Славъ го безпокоеше. Следъ новата си женитба той бѣ станалъ васалъ на Тодоръ Епирски и го крепѣше противъ латинитѣ, можеби отъ гнѣвъ поради съюза на Анри съ Борила.

Носѣха се слухове, че и Биандрате смѣталъ да се върне отново въ Тесалоника и да почне старата борба . . .

Императорътъ махна съ рѣка. Грижитѣ нѣмаха край. Две жестоки брѣчки свиха въ горчивина жглитѣ на устата му. Най-хубавитѣ му години бѣха изминали въ тежки борби и неспирна брань. Младостта му щѣше да отшуми срѣдъ безкраиния низъ на тревогитѣ и лошитѣ изненади.

Почувствува жажда по нѣжностъ, утеха, отмора.

Мария . . .

Къде бѣше тя, какво се криеше задъ това непроницаемо, гордо чело, задъ тази студена затвореностъ . . . Той въздъхна. Ето Белослава вече бѣ дарила едно мило, хубаво момиче на съпруга си, втората жена на Теодора Ласкарисъ бѣ родила дългоочаквания наследникъ на Никея. А неговата обширна, ала разядена отъ вътрешни ежби държава, нѣмаше твърдо закрепнала династия: Утре да склопи очи — кой щѣше да поеме тази несигурна властъ? Братъ му Филипъ бѣ починаль безъ наследници. Евстахий нѣмаше право — като незаконороденъ. Сестритѣ му — бѣха женени. Неговата смъртъ не означаваше ли край и на латинската империя?

Отново той махна съ рѣка. Защо мислѣше за смъртъта? Болестъ или старостъ го бѣха притиснали? Безуменъ ли бѣше? Какво означаваше тази сломеностъ? Нима бѣ вече изчерпалъ сили за борба съ живота и сѣдбата?

Той се усмихна. Не. Не бѣше Анри тоя, който щѣше на края да загуби мъжество и дързостъ. Той се отправи презъ мраморнитѣ кубиклули къмъ покоитѣ на императрицата. Тази вечеръ имаше приемъ на венгерскитѣ пратеници и тя трѣбваше вече да бѣде готова за вечерята.

Мария хранѣше новия си соколъ: великолепна рѣдка